

Mä oon runoilija Maimu Brushwood.

Mä en ole ihan varma, mitä ajatella siitä, jos taiteilija käyttää omaa esiintymistään terapiana.

Mutta tiedättekö mitä.

Tää on nyt juuri sellainen esitys.

Haluan tunnustaa tähän yhden asian.

Mä olen kuukautiskateellinen.

Tiedän, että kuukautiset voivat aiheuttaa jossa kussa toisessa esimerkiksi kehodysforiaa. Ja aiheeni voi siten olla arka.

Mutta mä haluan kertoa mun näkökulmasta, mun tarinan.

Muhun sattui, kun mun kaksoissiskolla alkoi kuukautiset.

Olin super mustasukkainen ja kateellinen.

Sille sanottiin, että nyt susta tuli nainen.

Musta ei tullut.

Eikä mulla alkanut kuukautisia.

Vaikka toivoin, että alkaisi.

Värjäsin tussilla äidin terveyssiteitä punaiseksi ja hekumoin ajatuksella, että vielä mullakin alkaa kuukautiset, mulla on kuukautiset.

Mutta, ne ei koskaan alkanut.

Vuosien saatossa kuukautiset ovat erottaneet mut myös muun muuassa mun ystävistä ja työkavareista.

“Hyvähän sun on, kun sulla ei ole kuukautisia.”

“Sä et ymmärrä, kun sulla ei ole kuukautisia.”

“Nää on näitä naisten juttuja.”

“Miehillä on paljon helpompaa.”

Mutta kun mä en ole mies. Ja mulla ei ole ollut helppoa.

Ja silti mä en vuoda.

Silti mä en vuoda sieltä, mistä tahtoisin.

Mun siskoa onniteltiin, kun sen kuukautiset alkoi.

Muistan, että mummo antoi sille rahaa.

Ma haluaisin kokea ton saman.

Mä haluaisin, että mua onnitellaan.

Mä haluaisin vuotaa tänään.

Ja mä aion vuotaa tänään

Ja toivon, että sitten onnittelette mua..

Kuulostaako tää tarpeeksi vinolle?

PERFORMANSSI

Vähän jännitin, että mun muunsukupuoliset elimet eivät vilahda.

Nyt kun mä tunnen itseni naiseksi,

haluaisin lausua teille yhden runon:

Mä olin jo lapsena mitä vaan:

leikin enimmäkseen tyttöjen kaa.

Mut leimattiin jo päiväkodissa neidiksi,

Mut en antanut ikinä periksi.

Heti kun pystyin, pukeuduin mekkoon.

Se otti isoveljen ja sen kavereiden aivoon.

Kun olin ekaluokkalainen,

kävelin kuulemma kuin nainen,

liukkailla jäillä, tissiliivit päällä.

Silloin pukeuduin just niin kuin tahdoin,

mut koulun edetessä toivoin olevani huomaamaton.

Tajusin, etten kasva koskaan naiseksi,

kun mun kipu ei muuttunut kuukautisvereksi.

Aattelin, että kai mun pitää tuntea itseni pojaksi

Ja sitten mua alettiinkin kutsua homoksi.

Aloin etsiä yläasteella itseä,

sain samalla päälleni reppuja ja sylkeä.

Mä en kiusaajia kiitä,
ethän niitä siis lisää siitä.

Ne melkein mun elämän pilasi,
viimeisetkin musta tuhkasi,
mut sieltä mä nousin,
feenixin lailla kohosin,

Mä luotin, että tulevaisuudessa mulla
on tilaa sateenkaaren alla niin kuin sulla.
Kuten huomaat, musta tuli lopulta kuuma pakkaus
ja runoistani huokuu kaiken kokemanikin jälkeen
lähimmäisen rakkaus.

Mä toivon, ettei edes kastematoa tallota,
sun rakkaus pienimpäänkin otukseen ulota.
Toivon turvaa myös queer ystäville meressä,
siellä merihevoset ovat suuressä hädässä.

Voiku tää ois kaikille paratiisi
ja saatais ratkaistua ekokriisi.
Haluisin elää sulassa sovussa,
kellua rakkaudessa ja rauhassa.

Kieriä hiekassa ja uiskennella.

Juoda, syödä ja rakastella.

Omassa ihanassa kehossa,

Olla osa maailman lajistoa.

Kiitos ja ihanaa illan jatkoa!.